Parlament Europejski
2024-2029

Komisja Spraw Zagranicznych

2025/2179(INI)

6.2.2026

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie przeciwdziałania transgranicznym represjom – dążenie do przyjęcia unijnej strategii ochrony suwerenności Europy i jej wartości demokratycznych (2025/2179(INI))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawczyni: Hannah Neumann

SPIS STREŚCI

Strona

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO 3

UZASADNIENIE 10

ZAŁĄCZNIK: WYKAZ PODMIOTÓW, OD KTÓRYCH SPRAWOZDAWCA OTRZYMAŁ INFORMACJE 12

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie przeciwdziałania transgranicznym represjom – dążenie do przyjęcia unijnej strategii ochrony suwerenności Europy i jej wartości demokratycznych

(2025/2179(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając podstawowe wartości Unii Europejskiej, takie jak godność ludzka, wolność, demokracja, równość, praworządność i poszanowanie praw człowieka,

– uwzględniając coraz częstsze akty transgranicznych represji oraz odpowiedzialność państw członkowskich za ochronę wszystkich osób mieszkających na ich terytorium,

– uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 3 i 21,

– uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,

– uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 83 i 215,

– uwzględniając deklarację ONZ o obrońcach praw człowieka z 1998 r.,

– uwzględniając rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ: z 4 kwietnia 2025 r. pt. „Human rights defenders and new and emerging technologies: protecting human rights defenders, including women human rights defenders, in the digital age” [Obrońcy praw człowieka oraz nowe i powstające technologie: ochrona obrońców praw człowieka, w tym obrończyń praw człowieka, w epoce cyfrowej] i z 1 lipca 2025 r. pt. „Civil society space” [Przestrzeń społeczeństwa obywatelskiego],

– uwzględniając notę Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka na temat transgranicznych represji[1], opublikowaną 18 czerwca 2025 r.,

– uwzględniając „Wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka: wdrażanie dokumentu ramowego ONZ »Chronić, szanować i naprawiać«” zatwierdzone przez Radę Praw Człowieka ONZ w rezolucji nr 17/4 z 16 czerwca 2011 r.,

– uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka przyjęte w czerwcu 2004 r. i zaktualizowane w 2008 r. oraz swoją rezolucję z dnia 16 marca 2023 r. na temat wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka[2],

– uwzględniając konkluzje Rady z 27 stycznia 2025 r. w sprawie priorytetów UE na rok 2025 na forach ONZ zajmujących się prawami człowieka,

– uwzględniając plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2020–

[1] https://www.ohchr.org/en/documents/tools-and-resources/transnational-repression.
[2] Dz.U. C, C/2023/409, 23.11.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/409/oj.

2024, którego obowiązywanie przedłużono do 2027 r.,

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych)[3],

– uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1760 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie należytej staranności przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz zmieniającą dyrektywę (UE) 2019/1937 i rozporządzenie (UE) 2023/2859[4],

– uwzględniając roczne sprawozdanie UE za 2024 r. na temat praw człowieka i demokracji na świecie,

– uwzględniając komunikat Komisji z 12 listopada 2025 r. zatytułowany „Strategia UE na rzecz społeczeństwa obywatelskiego” (COM(2025)0790),

– uwzględniając swoje zalecenie z dnia 15 czerwca 2023 r. dla Rady i Komisji w następstwie dochodzenia w sprawie zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do oprogramowania Pegasus i równoważnego oprogramowania szpiegowskiego[5],

– uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiej przedstawicielki Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 12 listopada 2025 r. pt. „Europejska tarcza demokracji: wspieranie silnych i odpornych demokracji” (JOIN(2025)0791),

– uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiej przedstawicielki Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 5 czerwca 2025 r. pt. „Międzynarodowa strategia cyfrowa Unii Europejskiej” (JOIN(2025)0140),

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 listopada 2025 r. w sprawie zwalczania ponadnarodowych represji wobec obrońców praw człowieka[6],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2025 r. w sprawie sytuacji na Białorusi po pięciu latach od sfałszowanych wyborów prezydenckich[7],

– uwzględniając oświadczenie przywódców grupy G-7 z 17 czerwca 2025 r. w sprawie transgranicznych represji oraz wielostronny dialog grupy G-7 z lutego 2025 r. na temat transgranicznych represji,

– uwzględniając komunikat ze spotkania ministrów spraw zagranicznych grupy G-7 z 19 kwietnia 2024 r. na temat podejmowania globalnych wyzwań i rozwijania partnerstw,

– uwzględniając rezolucję 2509 (2023) i zalecenie 2257 (2023) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy na temat transgranicznych represji jako rosnącego

[3] Dz.U. L 277 z 27.10.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj.
[4] Dz.U. L, 2024/1760, 5.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj.
[5] Dz.U. C, C/2024/494, 23.1.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/494/oj.
[6] Teksty przyjęte, P10_TA(2025)0258.
[7] Teksty przyjęte, P10_TA(2025)0249.

zagrożenia dla praworządności i praw człowieka,

– uwzględniając badanie Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Zewnętrznej Unii Europejskiej z czerwca 2025 r. pt. „Transnational repression of human rights defenders: The impacts on civic space and the responsibility of host states” [Transgraniczne represje wobec obrońców praw człowieka: wpływ na przestrzeń społeczeństwa obywatelskiego i odpowiedzialność państw przyjmujących][8],

– uwzględniając badanie Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Zewnętrznej Unii Europejskiej ze stycznia 2026 r. pt. „Perpetrators and methods of transnational repression and possible counter-strategies” [Sprawcy transgranicznych represji, stosowane przez nich metody oraz możliwe strategie przeciwdziałania][9],

– uwzględniając siódme sprawozdanie z sesji 2024–2025 wspólnej komisji ds. praw człowieka parlamentu Zjednoczonego Królestwa zatytułowane „Transnational repression in the UK” [Transgraniczne represje w Zjednoczonym Królestwie],

– uwzględniając sprawozdanie roczne opublikowane przez niemieckie Federalne Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w czerwcu 2025 r. pt. „Verfassungsschutzbericht 2024”,

– uwzględniając art. 55 Regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A10-0000/2025),

A. mając na uwadze, że transgraniczne represje są celową praktyką, za pomocą której państwa lub ich przedstawiciele działają ponad granicami, aby dopuścić się zastraszania, uciszania, wymuszeń lub wyrządzania szkód w odniesieniu do osób lub grup mieszkających za granicą, co podważa podstawowe prawa człowieka, demokratyczne uczestnictwo, praworządność i suwerenność państw przyjmujących;

Ustalenie wspólnej unijnej definicji transgranicznych represji

1. uważa, że transgraniczne represje stanowią poważne naruszenie praw człowieka oraz formę ingerencji zagranicznej, a w niektórych przypadkach rodzaj zagrożenia hybrydowego, gdyż podważają demokratyczne rządy, praworządność, prawa podstawowe oraz suwerenność i bezpieczeństwo państw przyjmujących;

2. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do przyjęcia wspólnej unijnej definicji transgranicznych represji w oparciu o definicję zawartą w niniejszym sprawozdaniu;

---

[8] Parlament Europejski, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Zewnętrznej Unii Europejskiej, Dział Analizy i Wsparcia Polityki Zewnętrznej, „Transnational repression of human rights defenders: The impacts on civic space and the responsibility of host states” [Transgraniczne represje wobec obrońców praw człowieka: wpływ na przestrzeń społeczeństwa obywatelskiego i odpowiedzialność państw przyjmujących], sierpień 2025 r., https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2025/754475/EXPO_STU(2025)754475_EN.pdf.

[9] Parlament Europejski, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Zewnętrznej Unii Europejskiej, Dział Analizy i Wsparcia Polityki Zewnętrznej, „Perpetrators and methods of transnational repression and possible counter-strategies” [Sprawcy transgranicznych represji, stosowane przez nich metody oraz możliwe strategie przeciwdziałania], styczeń 2026 r., https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2026/775286/EXAS_STU(2026)775286_EN.pdf.

3. definiuje transgraniczne represje jako umyślne działania lub groźby podejmowane przez państwa, w tym represyjne lub autorytarne rządy i ich przedstawicieli, w celu realizacji swoich interesów za pomocą zastraszania, uciszania, wymuszeń lub wyrządzania szkód ponad granicami w odniesieniu do osób lub grup mieszkających za granicą;

4. zauważa, że celem transgranicznych represji są dysydenci, przeciwnicy polityczni, pracownicy naukowi, dziennikarze, prawnicy, obrońcy praw człowieka oraz ich sieci wsparcia i członkowie rodzin;

5. podkreśla, że transgraniczne represje obejmują szeroki zakres taktyk, w tym:

   (1) transgraniczne represje fizyczne;

   (2) nadużycia prawne i administracyjne;

   (3) niefizyczne metody przymusu;

Poprawa koordynacji, gromadzenia danych i reakcji instytucji w UE

6. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do ustanowienia unijnego mechanizmu gromadzenia i monitorowania danych oraz dotyczącej ich sprawozdawczości w odniesieniu do transgranicznych represji;

7. podkreśla zasadniczą rolę społeczeństwa obywatelskiego w dokumentowaniu najbardziej ukrytych form transgranicznych represji;

8. podkreśla, że niski poziom zgłaszania ma charakter strukturalny; w związku z tym apeluje o stworzenie dostępnych kanałów zgłaszania uwzględniających traumatyczne przeżycia, które zagwarantują ofiarom poufność i bezpieczeństwo;

9. wzywa państwa członkowskie, aby zagwarantowały specjalistyczne szkolenia dla właściwych organów oraz ustanowiły specjalne kanały zgłaszania i mechanizmy szybkiego reagowania dla ofiar i organizacji społeczeństwa obywatelskiego;

10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do utworzenia sieci krajowych punktów kontaktowych ds. transgranicznych represji, aby ułatwić regularną wymianę doświadczeń i dobrych praktyk;

11. apeluje do Rady, aby wyznaczyła koordynatora ds. przeciwdziałania transgranicznym represjom;

12. wzywa Komisję, aby w ścisłej współpracy z ESDZ przyjęła ogólnounijne podejście umożliwiające koordynację i wymianę informacji;

Wzmocnienie ochrony i wsparcia osób padających ofiarą transgranicznych represji

13. apeluje o kompleksowe i skoncentrowane na ofiarach podejście do transgranicznych represji;

14. wzywa państwa członkowskie do uznania szkód psychospołecznych za integralną cechę transgranicznych represji;

15. apeluje do państw członkowskich, aby uznały wojnę prawną za formę transgranicznych represji oraz zagwarantowały dostęp do skutecznych, proporcjonalnych i możliwych do wyegzekwowania środków odwoławczych;

16. wzywa organy ścigania i organy bezpieczeństwa do ustanowienia trwałych działań informacyjnych i zaufanych kanałów komunikacji ze społecznościami doświadczającymi transgranicznych represji;

17. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia środków ochrony uwzględniających aspekt płci w odniesieniu do kobiet doświadczających transgranicznych represji;

18. wzywa ESDZ do aktualizacji planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji oraz wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka, aby wyraźnie uwzględnić transgraniczne represje;

Zapobieganie konkretnym formom transgranicznych represji i reagowanie na nie

Transgraniczne represje fizyczne

19. wzywa do ustanowienia unijnych ram, tak aby uwzględnić ponadnarodowy charakter transgranicznych represji fizycznych;

Transgraniczne represje cyfrowe i represje z wykorzystaniem technologii

20. wzywa UE i jej państwa członkowskie do uznania cyfrowych form transgranicznych represji, w tym ich wymiaru płciowego, oraz zapobiegania i przeciwdziałania im;

21. apeluje o zdecydowane i spójne egzekwowanie aktu o usługach cyfrowych (DSA);

22. apeluje o wyraźne włączenie transgranicznych represji cyfrowych w zakres „ryzyka systemowego” na mocy DSA;

23. wyraża głębokie zaniepokojenie tym, że państwa trzecie i ich przedstawiciele wykorzystują oprogramowanie szpiegowskie i technologie inwigilacji;

Przymus per procura i represje wobec rodzin

24. uznaje represje wobec członków rodzin osób wygnanych za formę transgranicznych represji;

25. wzywa państwa członkowskie, aby dążyły do łączenia rodzin i stosowały inne środki ochronne w celu zmniejszenia narażenia na przymus *per procura*;

Zajęcie się strukturami umożliwiającymi transgraniczne represje

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zidentyfikowały, oceniły i ograniczyły słabe punkty systemów administracyjnych, prawnych i finansowych, które mogą zostać wykorzystane do transgranicznych represji;

Nadużywanie mechanizmów współpracy międzynarodowej

27. wzywa państwa członkowskie, aby odrzucały, dokumentowały i zgłaszały nieformalne, przejawiające się przymusem lub pozaprawne wnioski organów zagranicznych;

28. wzywa państwa członkowskie, aby zagwarantowały, że właściwe organy otrzymujące dane INTERPOL-u zostaną odpowiednio przeszkolone w zakresie oceny i identyfikacji ryzyka nadużyć;

29. podkreśla, że niezbędna jest dodatkowa weryfikacja wniosków o ekstradycję i not INTERPOL-u otrzymywanych od rządów, o których wiadomo, że stosują transgraniczne represje;

Finansowe i administracyjne narzędzia represji

30. wzywa unijne organy regulacji finansowej, aby uznały, że ramy Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (AML/CFT) oraz ramy cyberbezpieczeństwa mogą być wykorzystywane jako broń; w związku z tym apeluje o opracowanie zabezpieczeń i mechanizmów dochodzenia roszczeń;

31. wzywa organy ścigania i wymiar sprawiedliwości do współpracy z organami regulacji finansowej w celu zapobiegania takim nadużyciom i reagowania na nie;

Nadużywanie systemów azylowych i migracyjnych

32. wzywa państwa członkowskie do aktualizacji wytycznych dla organów ds. azylu i migracji w celu zagwarantowania, że osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową, należące do grup powszechnie doświadczających transgranicznych represji, będą identyfikowane jako narażone na zwiększone ryzyko;

33. apeluje do państw członkowskich, aby uznały, że odmowa świadczenia usług konsularnych jest formą transgranicznych represji, oraz aby zagwarantowały ofiarom i ich dzieciom dostęp do alternatywnej dokumentacji cywilnej;

Wzmocnienie środków odstraszających i rozliczalności

34. podkreśla, że należy zwiększyć koszty transgranicznych represji ponoszone przez kraje, które je stosują, oraz wzmocnić środki odstraszające;

35. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia środków zapobiegawczych i środków rozliczalności, w tym weryfikacji dyplomatów, tłumaczy ustnych i innych podmiotów pod kątem zaangażowania w transgraniczne represje;

36. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia inwestycji w dochodzenia kryminalne, finansowe i cyfrowe dotyczące transgranicznych represji;

UE jako światowy lider w przeciwdziałaniu transgranicznym represjom

37. apeluje do Komisji i ESDZ, aby systematycznie włączały przeciwdziałanie transgranicznym represjom do działań zewnętrznych UE;

38. wzywa Komisję do uwzględnienia transgranicznych represji jako kategorii w

sprawozdaniach na temat praworządności i rozszerzenia;

39. apeluje do Komisji, aby priorytetowo traktowała transgraniczne represje podczas wdrażania europejskiej tarczy demokracji;

40. wzywa przyszłe prezydencje Rady, by priorytetowo traktowały transgraniczne represje w programie UE i dążyły do spójnego podejścia UE do przeciwdziałania transgranicznym represjom;

°

° °

41. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawicielce Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz rządom i parlamentom państw członkowskich.

UZASADNIENIE

Transgraniczne represje stały się jednym z najpoważniejszych – a jednocześnie niedostatecznie uwzględnianych – zagrożeń dla demokracji, praw człowieka oraz suwerenności i bezpieczeństwa państw w Unii Europejskiej. Kiedyś zjawisko to kojarzono przede wszystkim z autorytarnymi praktykami poza granicami Europy, ale obecnie jest ono coraz bardziej powszechne na terytorium UE. Ofiarą transgranicznych represji padają m.in. osoby wygnane, członkowie diaspor, dziennikarze, obrońcy praw człowieka, działacze polityczni, organizacje humanitarne i ich darczyńcy, przedstawiciele biznesu i ich podmioty mające miejsce zamieszkania w Unii.

Państwa będące sprawcami uciekają się do licznych i ewoluujących taktyk fizycznych, prawnych, finansowych, administracyjnych, cyfrowych i stosowanych przez osoby trzecie, aby ponad granicami tłumić sprzeciw, zastraszać społeczności i ograniczać zaangażowanie obywatelskie. Praktyki te osłabiają prawa podstawowe i przestrzeń demokratyczną w Unii, a jednocześnie naruszają suwerenność państw członkowskich za pomocą ukrytej i przejawiającej się przymusem ingerencji zagranicznej, a także ograniczania możliwości osób mieszkających w UE do opowiadania się za demokracją, prawami człowieka i rozliczalnością w ich krajach pochodzenia.

Potrzeba przeciwdziałania transgranicznym represjom stała się jeszcze pilniejsza, ponieważ sprawcy w coraz większym stopniu wykorzystują technologie cyfrowe, narzędzia inwigilacji, normy FATF dotyczące AML/CFT oraz ramy cyberbezpieczeństwa, ramy zgodności finansowej, mechanizmy współpracy międzynarodowej i systemy migracyjne w sposób, który często nie stanowi jeszcze naruszenia prawa lub pozostaje poniżej tradycyjnych progów bezpieczeństwa. Taktyki te zmieniają się szybciej niż reakcje polityczne, które mają im przeciwdziałać. Jednocześnie transgraniczne represje są nadal niedostatecznie zgłaszane i systematycznie bagatelizowane, co skutkuje utrzymującą się luką w ochronie osób, które ich doświadczają.

Ponieważ transgraniczne represje przenikają wewnętrzną i zewnętrzną politykę UE i wykorzystują transgraniczne luki prawne i instytucjonalne, fragmentaryczne reakcje krajowe są niewystarczające. Skoordynowane działanie na szczeblu Unii jest konieczne, aby zagwarantować spójność, zlikwidować luki prawne i zapobiec wykorzystywaniu przez sprawców różnic między państwami członkowskimi. W związku z tym, chociaż transgraniczne represje mają różny wpływ na poszczególne państwa członkowskie, w niniejszym sprawozdaniu wzywa się wszystkie państwa członkowskie, aby wspólnie przeciwdziałały zagrożeniu, jakim są transgraniczne represje.

Ponadto wiarygodność Unii jako globalnego podmiotu zaangażowanego na rzecz demokracji i praw człowieka zależy od jej zdolności do ochrony osób mieszkających na jej terytorium przed represjami ze strony obcych państw. Brak takiej ochrony nie tylko zagraża ofiarom, dotkniętym społecznościom i powiązanym podmiotom, ale także osłabia działania zewnętrzne Unii i podważa zaufanie do instytucji demokratycznych oraz integralność finansową i konkurencyjność Europy.

Zalecenia zawarte w niniejszym sprawozdaniu stanowią odpowiedź na rosnące zagrożenie transgranicznymi represjami w Unii Europejskiej oraz na brak spójnej strategii UE ukierunkowanej na ofiary. Celem jest wyeliminowanie istniejących luk w ochronie dzięki

kompleksowemu podejściu opartemu na prawach człowieka, odporności demokratycznej i obronie suwerenności UE, obejmującemu: (1) ustalenie wspólnej unijnej definicji transgranicznych represji; (2) poprawę koordynacji, gromadzenia danych i reakcji instytucji w UE; (3) wzmocnienie ochrony i wsparcia osób padających ofiarą transgranicznych represji; (4) zapobieganie konkretnym formom transgranicznych represji i reagowanie na nie; (5) zajęcie się strukturami umożliwiającymi transgraniczne represje; (6) wzmocnienie środków odstraszających i rozliczalności oraz (7) uczynienie Unii Europejskiej światowym liderem w przeciwdziałaniu transgranicznym represjom.

ZAŁĄCZNIK: WYKAZ PODMIOTÓW, OD KTÓRYCH SPRAWOZDAWCA OTRZYMAŁ INFORMACJE

Zgodnie z art. 8 załącznika I do Regulaminu sprawozdawczyni oświadcza, że ujęła w swoim sprawozdaniu informacje dotyczące kwestii związanych z tematem, które otrzymała podczas sporządzania projektu sprawozdania od następujących przedstawicieli grup interesu objętych zakresem porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości[1] lub od następujących przedstawicieli organów publicznych państw trzecich, w tym ich misji dyplomatycznych i ambasad:

1. Przedstawiciele grup interesu objęci zakresem porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości
World Uyghur Congress
Araminta
Cairo Institute for Human Rights
Citizen Lab
Egyptian Human Rights Forum
European Centre for Non-Profit Law
Free Russia Foundation
Global Initiative against Transnational Organised Crime
Human Rights Watch
International Partnership for Human Rights
Law and Democracy Support Foundation
Miaan Group
Open Dialogue Foundation
Reporters Without Borders
Lancaster University
The Campaign for Hong Kong
Tibet Initiative Deutschland
United4Eritrea
World Liberty Congress
UN Special Representative on Human Rights in Russia
ALQST
Bureau du Tibet Brussels
Bundesministerium des Innern (BMI)
Bundesamt für Verfassungsschutz
Auswärtiges Amt
European External Action Service
DG JUST
DG HOME
DG INTPA
OHCHR

[1] Porozumienie międzyinstytucjonalne z 20 maja 2021 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie obowiązkowego rejestru służącego przejrzystości (Dz.U. L 207 z 11.6.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2021/611/oj).

Council of Europe Freedom House Deutsches Institut für Menschenrechte Committee to Protect Journalists Permanent Representation of Germany to the European Union Permanent Representation of Ireland to the European Union Permanent Representation of France to the European Union Permanent Representation of the Netherlands to the European Union Permanent Representation of Sweden to the European Union Bündnis 90/Die Grünen in the German Bundestag EU Coordinator on Counterterrorism EuroMed Rights Heinrich-Böll-Stiftung
2. Przedstawiciele organów publicznych państw trzecich, w tym ich misji dyplomatycznych i ambasad
UK Foreign, Commonwealth & Development Office

Powyższy wykaz został sporządzony na wyłączną odpowiedzialność sprawozdawczyni.

Gdy osoby fizyczne są wymienione w wykazie z imienia i nazwiska, zidentyfikowane poprzez swoją funkcję lub wymienione z imienia i nazwiska wraz z podaniem ich funkcji, sprawozdawczyni oświadcza, że przedstawiła tym osobom fizycznym Oświadczenie o ochronie prywatności w Parlamencie Europejskim nr 484 (https://www.europarl.europa.eu/data-protect/index.do), w którym określono warunki mające zastosowanie do przetwarzania danych osobowych tych osób oraz prawa związane z takim przetwarzaniem.